

Нѣкакво си легко, пріятно, мило журченіе, нѣкакъвъ си джхъ ся носеше надъ долиня-тъ, висяше надъ неж по въздуха. Глядажщицъ на неж струваше ся, като да сж нейны-ти обитатели, спорядъ прѣвеликж-тъ небеснж милость, осждены на вѣчень, съ нищо несмжтенъ покой—на земный рай.

Наши-ти пжтници не можяхж да слѣзжтъ въ неж въ сжщя день, кога-то ж видѣхж. Пжть-тъ, или по-добрѣ да ся рѣче, пжтека-та ся выяше на около, та трѣбваше цѣль день да заобикалять. А ноцѣ не можаше да ся иде по неж, защото бѣ много стрьмна. Всякой раскрачъ, а особно на завои-ты, грозяше съ паданіе въ пропасть, гдѣ-то чловѣкъ бы ся разбилъ на ситны кжсове о остры-ты стѣны.

Нѣ освѣнъ стрьмна-та пжтека имаше още една прѣчка, коя-то имъ не даде да продължать пжтя си прѣзъ ноцѣ-тъ. Тая прѣчка бѣше Грьцка стража. Като ся позавылъ малко пжть-тъ, зачулъ ся отблизу выкъ:

— Стой! Кой си!

Прѣдъ очи-ты на наши-ты пжтници ся льснжхж преторіянскы халабарды, нѣколко войници имъ ся испрѣчихж на пжтя.

— Кои сте вы? пыташе най-старый-тъ между тѣхъ.

— Пжтници, селяни, отговори Петръ; отивамы да ся поклонимъ на святы-ты мѣста.

— Отгдѣ сте?

— Отъ Търново.

— Имате ли царскы печать?

— Имамы.

Това говорещицъ Петръ угрыжено извади изъ пазвж-тъ си въ кръпицж увытъ пергаментъ (кожна хартія) и прѣдаде го на войника. Той безъ да го отвори повыка съ себе пжтници-ты и отпрати гы въ стражж-тъ, коя-то е—колко-